

[Kurt Brauer.]

jeg selv, er gerådet i, at kravet på Tyskland først kan gøres gældende, når en egentlig fredsslutning er foretaget.

Statsministeren bedes i sit svar oplyse, med hvor stort et beløb Danmark ville kunne kræve gælden indfriet.

Hvis statsministeren stadig må være af den opfattelse, at formaliteter stiller sig i vejen for, at vi kan kræve pengene udbetalt, bedes det oplyst, hvad statsministeren agter at gøre for at få sådanne formaliteter ryddet af vejen.

Statsminister *Anker Jørgensens* svar (20/12 76):

Det af hr. Brauer rejste spørgsmål om Tysklandsgælden har gentagne gange været rejst i folketinget, og jeg kunne derfor indskrænke mig til at gentage de tidligere afgivne svar. Da der imidlertid fortsat synes at herske nogen misforståelse omkring sagen, skal jeg oplyse følgende:

Potsdam-aftalen af 2. august 1945 bestemte bl. a., at Sovjetunionens og Polens krigsskadeserstatningskrav skulle fyldestgøres i den sovjetiske besættelseszone af Tyskland, medens USA, Storbritannien og alle øvrige erstatningsberettigede lande skulle søge deres krav dækket i den allierede besættelseszone.

For bl. a. at udvirke en ligelig fordeling af erstatningerne mellem den sidstnævnte gruppe fordringshavere (i alt 18 lande) afholdtes i 1946 i Paris en konference, der mundede ud i den såkaldte Paris-aftale af 14. januar 1946. Danmark tiltrådte denne aftale. På baggrund af de anmeldte erstatningskrav tillagdes i aftalen hvert kreditorland ret til en vis procentdel af de til rådighed værende aktiver samt af de erstatninger, som senere måtte blive fastsat.

Det af Danmark anmeldte erstatningskrav på 11,6 mia kr. konverteredes ved aftalen til 0,25 pct. af de samlede tyske erstatninger samt 0,35 pct. af visse tyske industrianlæg samt tyske skibe. Det er i den forbindelse værd at erindre om, at Danmarks erstatningskrav var minimalt i forhold til de fleste andre kreditorlandes krav. Kun Albanien, Luxembourgs og Ægyptens krav var mindre. De største fordringshavere var USA og Storbritannien (hver med 28 pct.) samt Frankrig (16 pct.). I overensstemmelse med den fastlagte procentsats overtog Danmark som acontoerstatning tyske aktiver til en værdi af ca. 200 mill. kr.

Med det formål at fjerne hindringer for nor-

male økonomiske forbindelser med Forbundsrepublikken Tyskland indgik 20 vestlige stater – deriblandt Danmark – på den ene side og Forbundsrepublikken på den anden den 27. februar 1953 i London »Overenskomst vedrørende Tysklands gæld til udlandet«, London-aftalen, der blev ratificeret af Danmark den 29. september 1953.

Denne aftales art. 5, stk. 2, bestemte udtrykkeligt, at aftalen ikke omfattede krigsskadeserstatninger, idet behandlingen af sådanne krav skulle udsættes, til en endelig afgørelse af krigsskadeserstatningsspørgsmål foreligger.

En sådan endelig afgørelse foreligger som bekendt ikke, og størrelsen af den Danmark tilkommende erstatning kendes derfor ikke. Vi ved kun, at Danmark har fået tillagt en vis procentdel (0,25 pct.) af det samlede erstatningsbeløb. Heraf følger igen, at spekulationer om rentetilskrivning savner ethvert grundlag, idet hovedstolen, hvoraf en rente i givet fald skulle beregnes, ikke kendes.

Som det vil fremgå af ovenstående bemærkninger, vil Danmark ikke isoleret kunne rejse noget krav over for Forbundsrepublikken, dels fordi vi folkeretligt har bundet os til kun at gøre dette sammen med de øvrige kreditorlande, dels fordi vi ikke har kendskab til erstatningens størrelse.

Af *Hovmand* (V) til forsvarsministeren (15/12 76):

»Vil ministeren fremskynde arbejdet med etablering af det såkaldte HN-varslingssystem for Vesterhavs- og Østersøområderne, således at stormflodsvarsler kan gives med en betydelig længere tidsfrist og større sikkerhed?«

(Spm. nr. 183).

Begrundelse.

Efter hvad der foreligger oplyst over for mig, er meteorologisk institut nu så langt fremme med udviklingen af den såkaldte HN-model (hydrodynamisk, numerisk) til stormflodsvarsling, at det nu er op til ministeren, hvornår den vil kunne realiseres.

Der synes at være videnskabelig enighed om, at denne metode, som allerede har været prøvet i Vesterhavsområdet, er langt mere sikker end de hidtil anvendte statiske modeller. Hertil kommer, og det er mindst lige så væsentligt, at man med HN-metoden skulle være i